

Když přijde noc

Má jízda nočním autobusem je zde zakončena. Pomalu se zvedám ze svého vyhřátého místa a omotám si svou huňatou šálu kolem krku. S rychle pípajícím zvukem, který doprovází zavírající se dveře stojím venku a první sněhové vločky se dotýkají mých vlasů a jemně se do nich zachumlávají. Zhluboka se nadechnu a vyrazím vstříc své cestě. Tma, zahalující krásnou okolní krajinu, je teď mým jediným přítelem. Občas jí protne jasné světlo, které vydávají postarší lampy, stojící podél cesty, po které nyní kráčím. Zaposlouchám do zvuků nádherné noci mé kroky začínají ztrácet na rychlosti a můj zrak je směřován na temnou oblohu, třpytící se několika jasnými hvězdami.

Chladná zima a její smutný vánek nutí mé oči k prvním slzám. Občasná meluzína mi pošeptá do ucha její trápení a letí zas dál. Zastavím se. Mojí pozornost upoutá nedaleký sněhulák, kterému upadla větev, představující jeho ruku. Sejdu z cesty s rozhodnutím mu vrátit jeho ztracenou část. Jeho ledová pokožka je cítit na mých dlaních, které upravují jeho nedokonale zakulacený tvar. Odstoupím pár kroků a s úsměvem se koukám na mile usmívajícího se bílého sněhuláka, který mi mává na šťastnou cestu.

Mé hlasité zakašlání protrhne ticho okolní temnoty. Jako bych teď narušil určitý řád a choval se neslušně na návštěvě u někoho cizího. Noc měla svůj klid a nechtěla být rušena, když její studená tma byla přes den oslepena září a teplem jasného slunce. Jediný měsíc dohlížel na vše s jasným, ale nepronikavým svitem. Dával pozor na všechny zbloudilé duše a pomáhal jim najít správnou cestu. Něco uvnitř mé mysli mě nutilo se omluvit za mou nezdvořilost.

Můj černý kabát se pozvolna měnil v zimní plášť, když na něj dopadaly sněhové vločky, které se ho drželi a měnily jeho pochmurnou barvu. Zima mě objala a celé mé tělo se příjemným způsobem třáslo zimou. Zastávka, od které jsem vycházel, byla nyní vidět jen jako malá jasná tečka, která díky rozbitému osvětlení občas zablikala. Tvrdá betonová cesta se náhle změnila na zpevněnou půdu mrazem, který okolo panoval. Každý můj krok byl doprovázen slyšitelným zvukem, který vydával sníh, když na něj zapůsobil tlak podrážky mé boty.

Stejné ticho a klid, jaký panoval během noci, byl teď i v mé mysli. Jen jsem obdivoval zasněžené kopce a bezvládné stromy, které ztratili své pestrobarevné listí, byly teď zcela promrzlé a snažili se přečkat noc. Spaly nočním spánkem čekajíc, až je hřejivým dotekem probudí první paprsek ranního svitu. Celá krajina v mém okolí byla zahalena bílou dekou, pod kterou odpočívala. I mě ovládla touha odpočinout si od celého zmateného světa pod rouškou noci, zahalen pláštěm krásné zimy. Při takovém to pomyšlení se začala má víčka cítit slabá a s každým mrknutím těžkla a těžkla.

Mé bezvládné tělo najednou začalo pomalu upadat k zemi. Cítil jsem překvapivě hřejivý dotek na mé tváři, jemné pohlazení, které jsem opětoval chladné tváři zimy. Ta se na mě usmála a políbila mě na čelo. Tak krásný pocit. Mé slzy radosti dopadly k zemi a pomalu rozpouštěli sníh, který my byl teď pohodlnou postelí. Prodleva mezi jednotlivým mrknutím se prodlužovala a víčka bylo čím dál, tím víc těžké udržet otevřená, až přišlo poslední mrknutí. Zavřel jsem oči a zhluboka dýchal. Cítil jsem, jak můj teplý dech začíná chladnout. Půda pode mnou byla každou vteřinou měkčí a pohodlnější, až jsem usnul.

*Mladý chlapec, ztracen pod rouškou noci, chladné zimy a tmy, ležící v jemném sněhu.
Bezesný spánek, který není zakončen probuzením.*